

IN DE SCHIJNWERPER

Lucy Oldenburg:

'Geef mensen een tweede kans'

Strafrechtadvocaat Lucy Oldenburg woont met haar zoon Luca op Nauerna. Bij Zaanschap op Zuideinde 50 huurt ze een ruimte met haar Advocatenkantoor Oldenburg. Luca (5) zit op de Kroosduiker-Zuid.

Sinds wanneer woon je op Nauerna?

Sinds 2005. Ik wilde graag in de Jordaan blijven wonen, maar ik woonde daar heel klein. Twee vrienden van mij woonden samen in Nauerna en ik paste wel eens op hun hond. Als ik daar dan een nacht geslapen had, kwam ik zo tot rust dat het leek of ik een week op vakantie was geweest. Als strafrechtadvocaat heb ik een hectisch leven met problematiek van cliënten, zittingen en ben ik veel onderweg. Toen hun buurman overleed heb ik dat huis kunnen kopen. Ik hou van cabaret, kunst, toneel en film, wat heel toegankelijk was in Amsterdam. Ik dacht dat ik echt een stadsmens was, maar ik ben gewoon een dorpsvrouw. Om de gekte van de stad achter me te laten en zo dat dorp in te rijden... Dan hoef ik nergens meer naartoe en ben ik blij als ik op de bank zit met een goed boek.

Waar ben je geboren?

In Amsterdam-Oost, in de Tweede Oosterparkstraat. Mijn ouders zijn toen wij jong waren naar Diemen gegaan, waar ik tot mijn zeventiende gewoond heb. Ik ben daar echt gevlucht. Ik ging van school en mijn ouders gingen scheiden. Een tijdje woonde ik bij een vriendje in een kraakpand aan de Prins Hendrikkade. Mijn moeder had mijn vader verlaten, zonder geld of diploma's, dus ik dacht: dat gaat mij niet gebeuren. Zorg altijd voor jezelf. En dat is gelukt. Ik ben in de horeca gaan werken en gaan reizen: Argentinië, Brazilië en een jaar als au pair naar Israël. Op mijn 23ste kwam ik terug en heb ik alsnog de havo en het vwo gedaan. Voor de school voor de journalistiek werd ik uitgeloot. Op een feestje kwam ik een rechter tegen die me vroeg: waarom ga je geen rechten studeren? Ik kende niemand uit dat vak, maar had wel een groot rechtvaardigheidsgevoel. Ik ben naar de VU gegaan en vanaf de eerste dag wist ik dat dat precies was wat ik wilde. Ik was 33 toen ik afstudeerde. Geen makkelijke leeftijd om ergens te beginnen, want ze hebben liever iemand van 25 die ze nog kunnen vormen.

Waar heb je sindsdien gewerkt?

Ik ben begonnen als jurist bij de gemeente Beverwijk. Ik was tijdens mijn studie gefascineerd door de forensische psychiatrie, wat betekent dat mensen vanuit hun stoornis zware delicten plegen of iemand om het leven brengen. Daarna ben ik gevraagd om als jurist te werken bij de oprichting van een tbs-kliniek in Venray. Maar mijn hart lag

niet bij de directie, maar bij die jongens. Ik ben toen advocaatstagiaire geworden op een advocatenkantoor. Wat een verhaal hè, als ik het zo terug beluister... En uiteindelijk ben ik voor mezelf begonnen en nu ben ik hier. Ik ga met veel plezier naar mijn werk; wat ik doe is echt een cadeautje.

Wat houdt strafrecht eigenlijk in?

Strafrecht is als de overheid jou verdenkt van een strafbaar feit, zoals autorijden met te veel alcohol op; dat je in een ruzie iemand mishandelt; iets steelt in een winkel of iemand om het leven brengt. Maar ook als je een hennepplantage in je achtertuin

hebt. Allemaal dingen die volgens de wet strafbaar zijn. De officier van justitie vervolgt je en jij hebt recht op een advocaat die ervoor zorgt dat je een eerlijk proces krijgt. Ik ben trouwens ook gevraagd om als 'advocaat voor de klas' aan kinderen van groep 8 te vertellen wat mijn werk inhoudt. Ieder kind kan met justitie in aanraking komen. Ook bij agressieve kinderen is er een oorzaak dat ze zo zijn, want geen een kind wordt al 'meppend' geboren. Ik probeer dat kinderen beeldend en in rollenspellen uit te leggen. Om ze ook iets van moraliteit bij te brengen.

Je bent te gast geweest bij DWDD en hebt meegedaan aan de serie Straffpleiters van Coen Verbraak.

DWDD ging over Michael P en Anne Faber. Advocaat Richard Korver stelde dat als je niet meewerkt aan een onderzoek dat een verdachte dan sowieso tbs moet krijgen. Ik was het daar niet mee eens, omdat je eerst moet vaststellen of iemand een stoornis heeft; vaststellen of iemand het mogelijk nog een keer gaat doen. Kreeg ik vervolgens mailtjes met: Laat Michael P maar eens even bij jou en je kind langsgaan. Wat mij daarin verbaast is toch die kortzichtigheid.

Is er binnen het strafrecht een misvatting, die je hier 'recht' zou kunnen zetten?

Poeh, eh... Ik doe ook zedenzaken. En krijg ook de moeder van die 'zedemeneer' voor mij. Er is geen moeder die zegt: doe mijn zoon maar de doodstraf. Mensen hebben zo snel een vooroordeel. 'Hang ze maar op', 'Stop ze maar weg'. Daarom zeg ik: het kan iedere vader of moeder overkomen dat zijn kind met de politie in aanraking komt en/of zelfs een kind misbruikt. Dat kan.

Zijn er zaken die je niet doet?

Tot op heden nog niet. Vanuit mijn professionaliteit kan ik iedereen verdedigen. Ook als Michael P morgen belt is hij welkom.

Vind je publiciteit leuk?

Nou, toen ik werd gevraagd voor die serie Kijken in de Ziel vond ik dat wel terecht. Ik vind mezelf een heel goede advocaat. De laatste jaren werden er vaak steeds dezelfde mensen gevraagd, terwijl er wel een nieuwe lichter is gekomen. Willem Anker en Bénédicte Ficq zaten ook in die serie. Zij zijn echt voorbeelden voor mij. Een paar jaar geleden heb ik Keith Bakker bijgestaan. Ook een zedenzaak die veel publiciteit trok, waardoor ik werd uitgenodigd bij Pauw & Witteman. Die hebben me flink geprobeerd aan te pakken. Ik was toen net zwanger van Luca.

Hoeveel uur per week werk je ongeveer?

Ik denk zo'n 40 à 45 uur. Voor Luca maak ik graag tijd vrij. Na school gaat hij naar de Kindertuin hiernaast. De woensdag probeer ik vrij te houden, ook om te sporten. Op de donderdag en de vrijdag is Luca bij zijn vader. Die woont in Amsterdam en is kunstenaar, dus dat is heel leuk voor Luca. Ter ontspanning ga ik graag naar Bind en Yada Yada op het Hembrugterrein.

Heb je contact met andere ouders hier in Westzaan?

Er zitten ontzettend leuke moeders op De Kroosduiker, waar ik leuk contact mee heb. Ik ga wel eens met hen naar Yada Yada of kom hen daar tegen. Ik doe regelmatig dingen op school: ik lees voor, ik doe de boekenruiling voor de bibliotheek, dus ik probeer daar absoluut een rol in te hebben als het kan. Maar er moet ook brood op de plank. Op mijn vrije zondag wil ik graag met mijn kind zijn. Ik ben erg gesteld op mijn privacy. Ik werk hard, mijn kind is vaak bij de opvang en dan ben ik blij als ik 's avonds thuis op de bank zit.

Vervolg zie pagina 11 >>

Lucy Oldenburg

Zou je nog iets toe willen voegen?

Ik las gisteren een paar van jouw artikelen terug. Mag ik nog iets over mijn tweelingbroertje Harry vertellen? Dat is wel een van de naaste dingen die ik in Nauerna heb meegemaakt. Negen jaar geleden stond er op een zaterdagochtend vroeg politie op de stoep. Die kwam mij melden dat mijn broertje die nacht aan een hartinfarct was overleden. Ik had op dat moment geen partner, wat hij ook niet was natuurlijk. Maar... We waren heel close met elkaar. En opeens was hij dood. Zo heftig. Je verwacht dat je ouders dood gaan. Maar niet dat iemand al heel jong... Ik weet niet of je die gedachte kent: dit overleef ik niet, dit is te groot. Dat je denkt dat je hart die klap niet kan verwerken. Tegelijkertijd probeer je ook te zeggen dat hij een mooi leven had gehad, maar dat zeg je ook omdat het anders te groot is. Maar toch... Het leven is toch doorgegaan. Ik betrek hem nog steeds bij van alles en nog wat. En je haalt ook troost uit het feit dat je niet de enige bent.

Wat vind jij belangrijk in het leven?

Dat iemand eerlijk is. Dat probeer ik ook mijn zoon bij te brengen. Altijd eerlijk vertellen wat er gebeurd is. Zodat we het erover kunnen hebben. Ik háát mensen die liegen. Ik vind het ook heel belangrijk dat mensen niet snel een oordeel hebben. Wie ben jij om te oordelen over een ander? En ja, geef mensen een tweede kans. Probeer elkaar te vergeven. Er kan altijd iets gebeuren, je kunt ruzie krijgen, drugs gebruikt hebben, maar praat erover. Praat erover, los het op en ga door. Vergeven en vergeten. Probeer niet rancuneus te zijn.